ISSN 0132-4462.
№ 5 2007
ТРАВЕНЬ

перець

Олег ГУЦОЛ

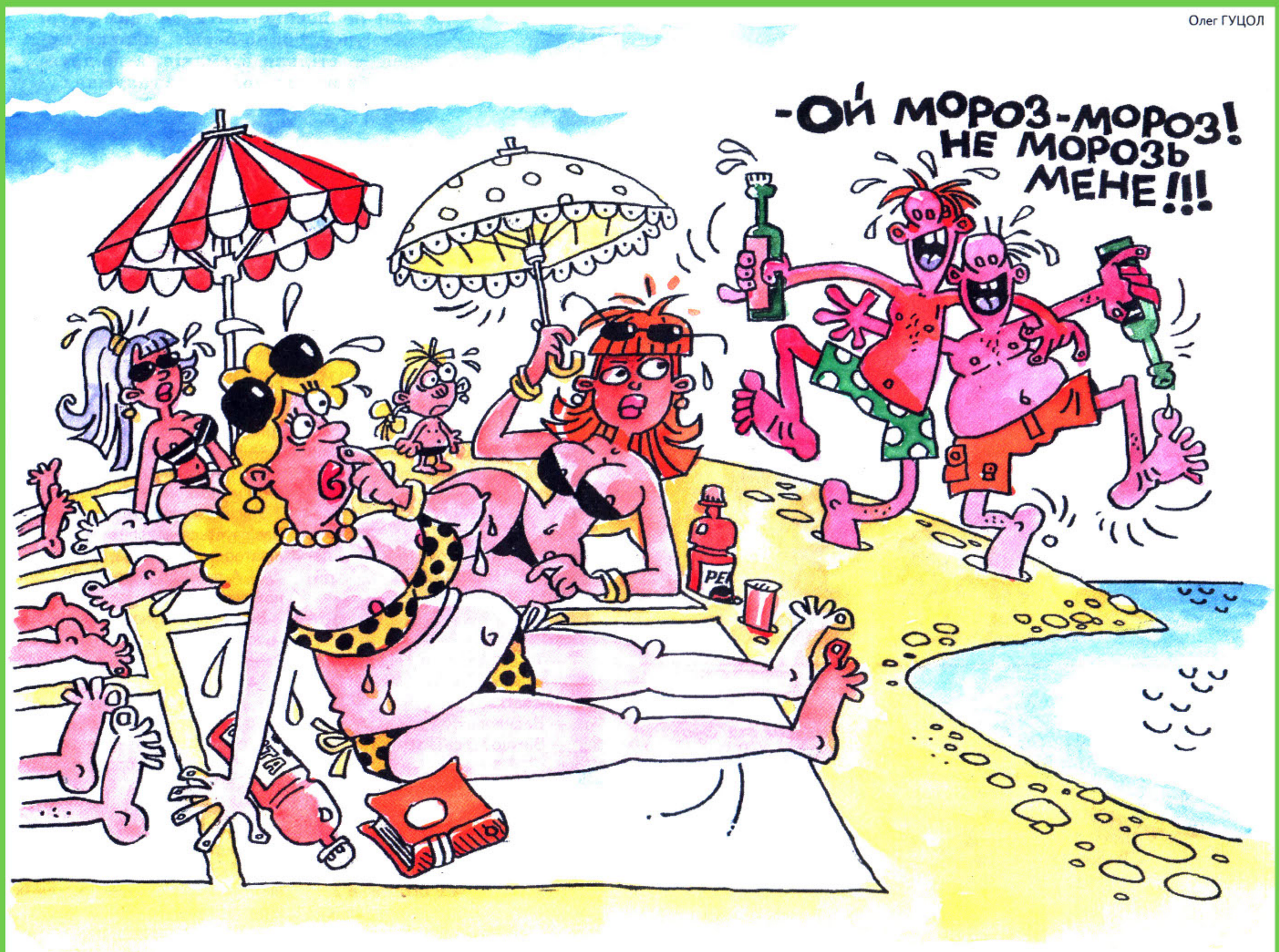

— Ну й люди! Вже й на пляжі не можуть без політики!..

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

— Ця корова — спецзамовлення Міністерства оборони.

Віталій ГРІНЧЕНКО

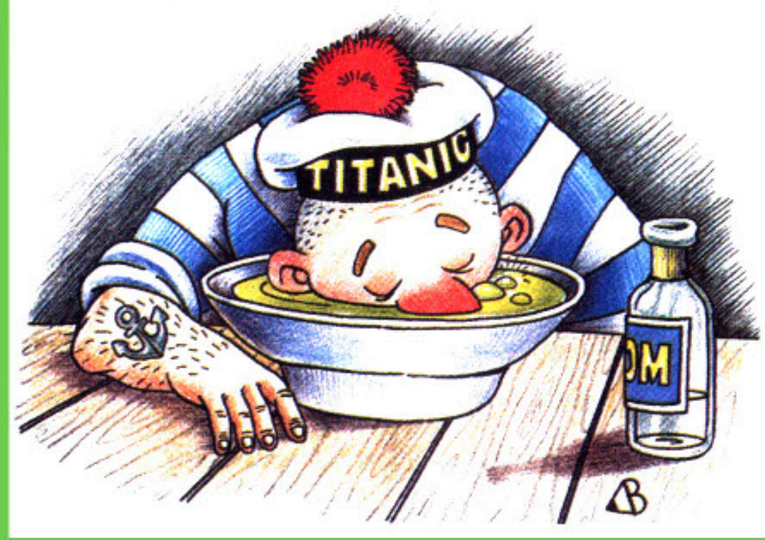

Василь ФЛЬОРКО

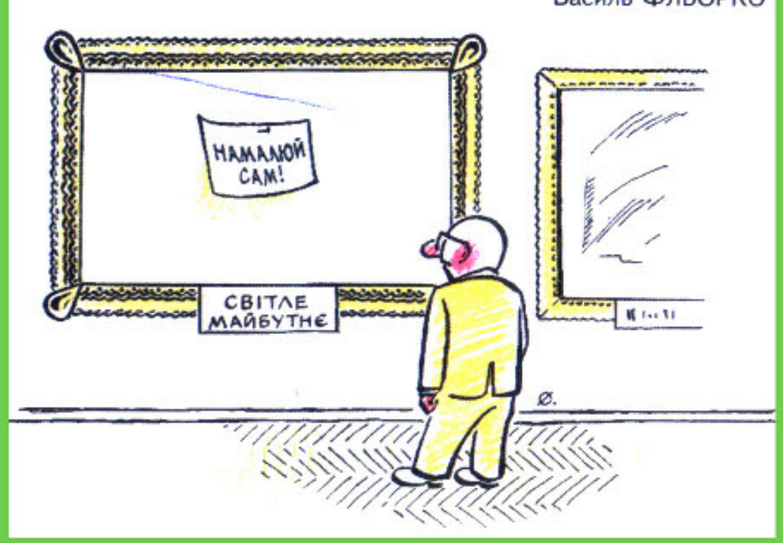

ІАП

інформаційне агентство „Перця"

ЗДИЧАВІЛА ЗЕМЛЯ

У 2000-му році на Івано-Франківщині із 403 тисяч гектарів угідь було незорано 27 тисяч, а у 2006-му — вже 82 тис га. До того ж, торік половина агрофірмувань області визнали себе збитковими, а 25 тисяч — взагалі припинили своє існування. Ось такі «врожаї» маємо від успішних реформ.

МОРЕ Є, ПЛЯЖУ НЕМАЄ?

Щороку у знаменитій Євпаторії море безповоротно поглинає близько трьох метрів берега, а у всій курортній зоні цього міста під водою опиняється 80 гектарів дорогоцінних пляжів. Якщо не вживатимуться заходи по збереженню берегової зони, то може так статися, що море є, а пляжів, де б можна було відпочити, немає.

БЕЗ НАУКИ

За даними Генеральної прокуратури України майже 5 тисяч наших дітей без поважних причин не відвідує школи. Найбільше таких у Київській, Одеській, Харківській, Дніпропетровській, Тернопільській, Житомирській, Луганській областях.

Що ж чекає на них у майбутньому? І чого можна чекати від них?

Є І ТАКЕ СВЯТО!

У червні у Полтаві відбудеться свято полтавської галушки. Організатори планують провести і конкурс підприємств громадського харчування на найсмачнішу галушку. Можна тільки поспівчувати членам журі конкурсу. Бо: по-перше, скільки людей — стільки й смаків, а по-друге — хіба може у полтавців галушка бути не смачною?

ЗООАФОРИЗМИ

Тарган — токсиконам мимоволі.

Погано, коли за дороговказ правлять роги.

Одержав звання Вченого кота... за сало.

Цікаво, чи Лівша підковував Блоху мовчки?

Повзучі ініціювали нові підходи.

Закони вовчої зграї завжди діючі.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я на Сумщині.

Олексій КОХАН

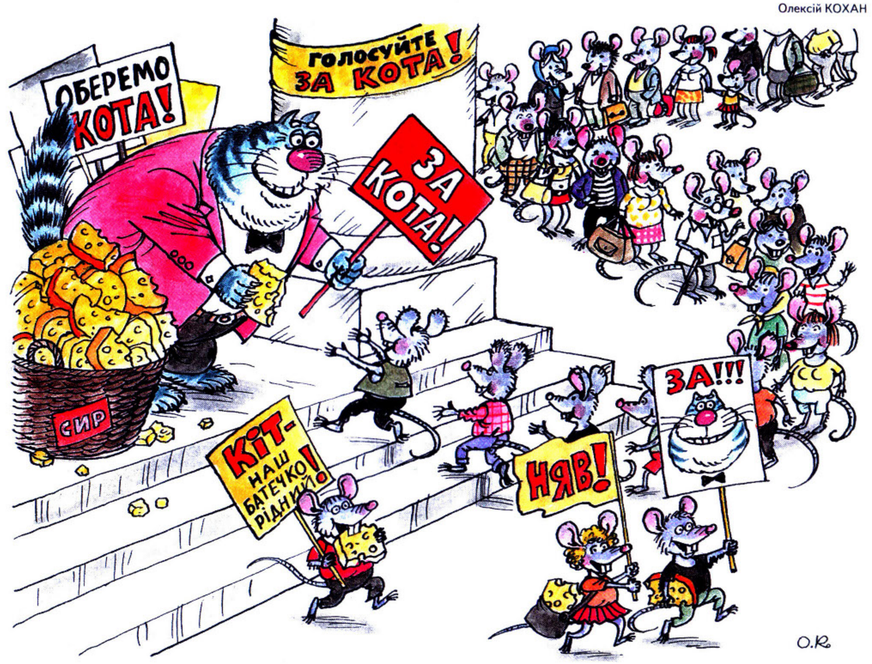

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ні, ні! Виписувати його ще рано.

На дачі

ГУМОРЕСКА

Не гавкають собаки. Не крутяться магнітофони. Тиша. Цілюща дачна тиша. Вдихаючи на повні груди запах вологої землі, народ саджає картоплю.

Раптом — серія різких металевих звуків.

Усі терпляче мовчать. Та по деякім часі розпочинається енергійний обмін думками.

— Ну, їй-Богу, мов ціпом по тім'ю!

— Та-ак. Децибелів під двісті...

— А, матері його ковінька! І хто це так затявся?

— Вавилович.

— Він що? Вісь із земної кулі вибиває?

— Майже... Рівняє обруч від цистерни.

— На яку хворобу?

— Аби нарізати з нього засувок. Бізнес!

Аж ось в'їдливе осоружне дзенькання перекриває оглушливий голос директора. Обурений діалог на грядках спалахує з новою силою.

— Це вже, знаєте, нахабство...

— Вважайте, як заманеться. А чоловік хоче і клепати залізо, і стежити за мітингом на майдані...

— Політизований!

— Та вже ж...

Зрештою комусь уривається терпець.

— Щоб тобі шпичка в гузно! Піду та припиню ці тортури...

До Вавиловича наближається не один — ціла делегація.

— Боже поможи!

— Га?— геть оглухлий, він витріщує на гостей очі.

— Кажемо, Боже поможи!

— А,— перестає чоловік гамселити молотком.— Спасибі!

У всіх поступово відкладає вуха. Зав'язується некваплива раціоналізаторська розмова.

— А якби до дерева... Та потім ножовочкою...

Вавилович заперечливо мотає головою.

— Не вийде... Воно ж — з ракетоносія...

— Ти дивись!— пробують мало не на зуб Вавиловичеві обручі.

А один із присутніх, заткнувши пельку репродукторові, поважно згадує:

— М-да. Служив і я колись у цих частях... Бувало, як наточимо з тих ракет спирту...

— Тю!— перебивають колишнього «ракетника».— Та вони ж ніби на солярці...

— Не на солярці,— авторитетно докидає Вавилович,— на тому... Ой, як його... Одне слово, де на чобіт капне, там і дірка...

— Так, так,— доповнюють його...— А як вдихнеш без респіратора — гаплик.

За балачкою про технологію виготовлення засувок та ракетне пальне народжується дуже цікава побічна ідея: а чи не збігати в кіоск по пляшку? Коли вони ще отак любо зберуться?..

Саму ідею Вавилович, звичайно, схвалює. Одначе реалізує її по-своєму. Перш ніж пожвавлене товариство починає вишкрібати свої кишені, він спрямовує стопи до куща смородини. Кілька точних, невловимих рухів, і... смородинка з'їжджає вбік. Тайничок! А в ньому — ящичок горілки.

У публіки відвисають щелепи.

— Він що, той кущик, у тебе на роликах? Чи й з автоматикою?

Вавилович задоволено посміхається:

— Хіба в тому справа? Головне, що моя Одарка тепер остаточно втратила слід...

По короткім часі над тихим обійстям Вавиловича зависає хмара тютюнового диму. А чоловічі голоси теплішають.

— То, щоб, як той каже, не останню...

— Правильно... Перековуй, Вавиловичу, мечі на орала!

— Ху! Аж на душі полегшало...

— Це тобі, ха-ха, не з ракети.

Не дзенькають об залізо. Не глушить довкілля репродуктор. А сонечко вже ген-ген! Зрештою хтось із жінок розгадує секрет благодатної дачної тиші.

— Егей, Тихоне! Гайда у погріб по картоплю... Годі вам там заважати людям робити свою справу...

Усе стає на свої місця. Чоловіки беруться за лопати та відра. Вавилович розгинає обруч. Вкручує на всю дучку радіоточку. На дачі як на дачі. Але трохи краще, веселіше.

Володимир ІВЧЕНКО.

м. Київ.

Петро СИВОЛАП

ЙШЛИ БІЙЦІ...

Проти чорної навали
Вражої орди
Героїчно воювали
Нинішні діди.
Не жаліли ані крові,
Ні життя вони.
За звитягу їм вручали
Ратні ордени.
Йшли бійці
в гарматнім гулі,
В громі бомб і мін,
І дійшли до Перемоги —
Маком сів Берлін!
І зітхнули легко люди —
Все! Капут! Амінь!..
Вже змінилося відтоді
Кілька поколінь.
Світле сонце мирно сяє
В рідному краю.
Вже бійці-орденоносці
Нині не в строю.
А зачумлені нащадки
Їхні ордени
Продають і пропивають,
Бісові сини.

м. Київ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Просимо вшити йому ось цей «жучок». Гонорар гарантуємо.

Пан Вурдалачек не погодився б

Пам'ятаю, як під час студентської практики у маріупольській газеті редактор доручив мені розібратись у делікатній справі, до якої причетна була геройська баба Клара Цеткін. Так, саме та діячка в Німеччині та інших благополучних країнах, найбільш придатних для революційної діяльності.

Мушу сказати, що пані Клара на час мого редакційного завдання вже давно була прижилася на цвинтарі під кремлівською стіною у Москві. Це я для того кажу, що сама вона не впливала на перебіг маріупольської справи; навіть ніколи не була в Маріуполі. Так у чому ж річ? А в тому, що місцеві комунальні архаровці назву вулиці її імені писали через дефіс. Отак: «вул. Клари-Цеткін».

Якийсь палкий прихильник чистоти марксизму заслав куди слід анонімку про спаскудження святого імені революціонерки. Наслідок: зняли з роботи якогось чоловіка. Із відповідним записом у трудовій книжці. На нових табличках емаллю засвітилося: «вул. Клара Цеткін». І знову надійшла анонімка — мовляв, Клара була жінкою, а не якимось Кларом, отож ім'я знову ганебно зіпсовано.... Якомусь чоловікові записали догану в особову справу, але дали можливість виправитись. І за тиждень він видав, як кажуть у тих краях, на гора: «вул. Клари Цеткіної».

Анонім остаточно оскаженів і заявив, що кожному дурню відомо: іноземні прізвища у жінок не змінюються і вживаються тільки у називному відмінку. Партбюро вже втомилося засідати і таврувати чесних невігласів, а тому всі сили були кинуті на виявлення аноніма. Ним виявився заступник начальника ЖЕКу. Його оголосили наклепником й інтриганом і прагнули посадити за статтею про антирадянську агітацію і пропаганду. Але після його заяви, що напише куди слід про незнання партійними босами історії партії, пристрасті охололи.

Тепер ви зрозуміли, чому редактор послав розбиратись у «справі Клари Цеткін» практиканта? В інших були сім'ї, діти, онуки, а в мене лише залікова книжка і свіжі знання про установчий з'їзд Другого інтернаціоналу в 1889 р. у Парижі.

Ця історія спливає у пам'яті, коли подорожую львівськими вулицями чи гортаю різні міські рекламні видання, коли... Вчора, приміром, треба було навідатися в один магазин. Ось адреса: «вул. М. Вовчка». Хто такий Вовчок? Як його звати — Мирон, Михайло, Микита, Микола, Мирослав?..

Не подумайте, що я прогуляв школу. Розумію, що йдеться про Марка Вовчка. Але ж це письменницький псевдонім, і його належить писати без будь-яких скорочень. Зрештою, я, мабуть, вирахував би, чия то вулиця, навіть якби її подавали як «вул. Марка В.» Щоправда, знаю я аптекаря Марка Вурдалачека, але про нього не подумав би. Вулицю його ім'ям не назвали б, бо він відомий хіба що в колі тих, хто купує у нього ліки, зокрема, як от я, пігулки од болю голови. А серед таких — жодного депутата. В них голови міцні. Та й сам Вурдалачек не погодився б, щоб його писали «Марко В.» — звучить якось так, ніби він нелегал.

А от Володимир Святославович, хреститель Руси-України подається у Львові як підпільник. Якось при мені один солдат-новобранець запитав сержанта з місцевих, хто такий у Львові В. Великий. Сержант спочатку запідозрив провокацію, але, з'ясувавши, що йдеться про назву вулиці, педагогічно розквів: «Так це ж Володимир Великий, князь Красне Сонечко. Знати, салаго, треба!».

Тут сержант не мав рації. Чи ж міг нетутешній хлопець, уздрівши напис «вул. В. Великого», здогадатися, що то саме на імені нашого хрестителя львів'яни фарбу економлять?

Слово «Великий» у поєднанні з іменем князя Володимира — це не прізвище київського вседержителя, а комплімент нащадків за його великі діяння. Але що до того бевзям?! Вони он і сина Володимирового, князя Ярослава Мудрого, теж народом так названого, перетворили на Я. Мудрого, Яр. Мудрого.

Не щастить нашим славним князям на грамотних писарів. У тому числі й Данилові Галицькому (який, до речі, й королівського титулу удостоївся!) — то «вул. Д. Галицького», то «пл. Д. Галицького». Так, ніби йдеться знову ж таки про прізвище або й кримінальну кликуху.

Взяло мене за живе. Колись, бачте, навіть за чужоземну Клару знайшлося кому заступитися, а ниньки, коли маємо стільки ладних патріотів, ніхто й пальцем не ворухне для захисту гонору наших же видатних земляків! От я й узявся стати в їх оборону.

Признаюсь: до цього мене ще й амбітна думка заохотила — ану ж раптом хтось із нашого чиновництва мене собі за приклад візьме!

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Олександр КОСТЕНКО

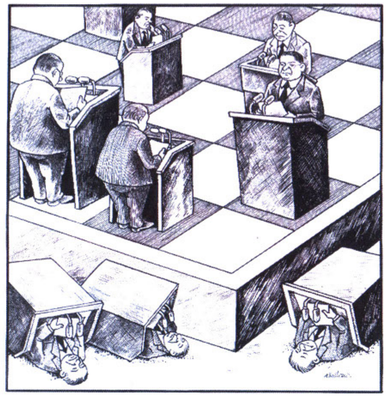

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Крутий Колобок.

Олег СМАЛЬ

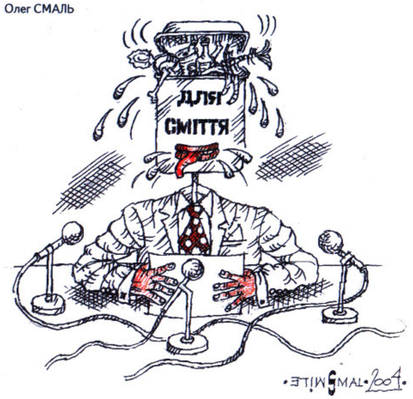

Іван САВЛЮК

— Якщо нічого не купувати, то пенсії вистачає на все...

Василь ФЛЬОРКО

Презентація у „Перці"

Нещодавно відомий волинський поет, пісняр, прозаїк, гуморист Василь ПРОСТОПЧУК стрибнув із драбини. І не раз! Можливо, це і не стало б визначною подією, якби після цього він не видав книгу сатири і гумору, яка так і називається «Стрибки з драбини». Багато дотепних васюкізмів-іронізмів, спостережень, сатиричних віршованих перлів народилося у Василя під час стрибків. Вітаємо нашого давнього автора і бажаємо й надалі бути в блискучій фізичній і гумористичній формі.

СУЧАСНА РОЗМОВА

— Ви в Гоголя читали про пальто?
— А Гоголь — хто?

ПИТАННЯЧКО

Ось питаннячко тобі:
Якщо вуса — на губі,
То чому, скажи, тоді
Борода — на бороді?

РУХ УГОРУ

Із хвалебними одами:
Піднімаються сходами.

ВЛАДОМОЖЕЦЬ

Собі — пайку,
А нам байку.

ВАСюкізми

● *Еволюція мавпи зупинилася на людині.*

● *Судячи по казанах, пекло з'явилося в епоху цивілізації.*

● *Якою б слабкою влада не була, вона все одно не помре.*

● *Спочатку було все.*

● *Голий ентузіазм переростає в темперамент.*

ТИ Ж МЕНЕ

Ти ж мене підманула:
В іншу партію рвонула.

СУЧАСНИМ ДІВЧАТАМ

Ой казала мені мати,
ще й наказувала,
Щоб одразу все
багатство
не показувала.

КАЛАМБУР

Надії —
На дії.

Усмішки конверта

ЩО КАЗАЛА?

Петро бідкається перед приятелем:
— Ех, і чому я мами не слухав, коли був малим.
— А що вона казала?
— Та ж кажу тобі: не слухав її.

ДЕ БАЧИЛИСЯ...

— Дівчино,— підступає молодик,— чи, бува, ми з вами десь уже не зустрічалися? По-моєму, я вас бачив учора в зоопарку.
— Можливо. А в якій клітці ви були?

ЗАГАДКА

В океані корабель пропливає мимо одинокого острова. Через якийсь там час один із пасажирів зауважує на острові людину і питає капітана:
— Що то за геть зарослий бородою чоловік скаче, кричить та розмахує руками он там на березі?
— Та хто його зна,— відказує капітан. — Кожного року, коли ми тут проходимо, із ним щось таке коїться, ніби з глузду з'їжджає чоловік!

Ліля МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

СЛОВА НЕ ДАВАЛИ

Вже кілька місяців наукове судно в морі. Команда занудьгувала і почала пиячити.
Капітан скликав усіх у кают-компанію:
— Раз таке діло, усю горілку — за борт!
Усі оніміли.
Раптом із задніх рядів:
— Правильно! Давно б так!
Команда майже хором:
— А водолазам узагалі слова ніхто не дава!!!

Михайло ШИРОКУН.

м. Одеса.

КВАНТОВА МЕХАНІКА

Два студенти перед екзаменами:
— Що читаєш?
— Квантову механіку.
— А чому книга догори ногами?
— Та яка різниця...

ЛИСТ В ГАЗЕТУ

«Дайте мені відповідь: якщо у мене конфіскували самогонний апарат, то чи можу я одержати грошову допомогу у зв'язку з втратою годувальника?»

Віталій ТИДРИК.

м. Миколаїв.

ОГОЛОШЕННЯ

«Продається собака. Новий. Жодного разу не гавкав».

УТОЧНИВ

— Ти бомж!
— Ні, я менеджер по здаванню склопосуду.

НОВИНКА

У Києві незабаром на світлофорах з'явиться четвертий ліхтар — дуже червоний. Він означатиме: «Все-таки стоп»!

Віктор ЗАХАРЕЦЬ.

м. Обухів на Київщині.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Машко! Те, що я тобі сказала, нехай залишиться між нами!

ДЕВ'ЯТЕ ТРАВНЯ

Приїхав старенький дідусь в місто до онука. Їде трамваєм.

Водій оголошує:

— Наступна зупинка — Дев'ятого Травня!

Дідусь підхоплюється з місця, торби — в руки і в розпачі кричить:

— Та ви що, подуріли?! Я стільки тут із вами кататися не можу: баба мене в селі двадцять п'ятого квітня чекатиме!

Віктор СНІЖКО.
м. Ясинувата Донецької обл.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дробовик ми конфіскуємо за неадекватне використання: тарганів у оселі виводять в інший спосіб...

НЕБИЛИЦІ

❄ ❄ ❄

Бідує керівництво вище —
В кишенях їхніх вітер свище.

❄ ❄ ❄

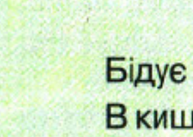

До нас учитися тепер всі їдуть з Штатів —
Як роздувати управлінські штати.

Леонід ЗАБАРА.

ДЕФІЛЕЙКИ

ЗАКОН ВЕЛИКИХ ЧИСЕЛ

Чим більше у вас грошей і зв'язків, тим менше значення має для вас закон.

ВИСНОВОК УЧЕНОГО

Із цих мавп будуть люди.

Ч. Дарвін.

ЕЛЕМЕНТАРНО, ВАТСОНЕ!

Заморозили наші заощадження і нагріли руки.

ОБ'ЯВА

За тверду валюту — будь-які тверді переконання.

НЕЗНАННЯ — СИЛА

Чим менше чоловік знає жінку, тим сильніше він її кохає.

ПАРАДОКС

Багатство люблять, багатих ненавидять.

ЯК У ЛЮДЕЙ

У старих комп'ютерів теж не вистачає пам'яті.

РЕКЛАМА

Починаючи з 1 квітня наступного року компанія «Обиранта» запроваджує нову послугу — страхування від тюрми й суми, а також ряд нових видів змішаного страхування.

Борис РЕВЧУН.
м. Кіровоград.

ТВОЇ МОЖЛИВОСТІ, ЛЮДИНО!

Не все погано у нашому домі. Але ж нам до снаги — зробити все.

ОЗНАКИ СТАБІЛЬНОСТІ

Порядки у нас змінюються. Але безпорядки — ті ж.

ЦНОТА ПОЛІТИЧНА

Скільки їх, незайманих повій, на політичнім небокраї!

ОГОЛОШЕННЯ

«У продажу — весільні плаття для випускного вечора».

Григорій ГАРЧЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Володимир АДАМОВИЧ живе у Херсоні. Їсть кавуни і малює карикатури. І навіть тоді, коли кавунячий сезон проходить, художник все одно малює... А потім надсилає свої дотепні і актуальні малюнки до «Перця». Ну, а ми, зрозуміло, друкуємо їх. Так триває ось уже 20 років. Отакий виходить невеличкий ювілей. Кругла дата. Кругла, як кавун.

Здоров'я і натхнення тобі, Володимире! Чекаємо від тебе нових малюнків!

Автошарж.

ІРОНІЗМИ

❄ *Жаба - найсильніша тварина: уже не одного задавила!*

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

❄ *Від гала-шоу ми непомітно перейшли до голо-шоу.*

❄ *Здоров'я нації на "п'ять", але за дванадцятибальною системою оцінок.*

❄ *З роками людина багатіє - з'являється срібло у волоссі, золото на зубах і "дорогоцінне" каміння у нирках.*

❄ *Трамвай обходь спереду, тролейбус ззаду, а дурня - з усіх боків.*

Ігор ГУСАЧЕНКО.

Олексій КОХАН

— З порожніми руками, дорогенький, прийшов, отож ні з чим і пішов..

Василь ФЛЬОРКО

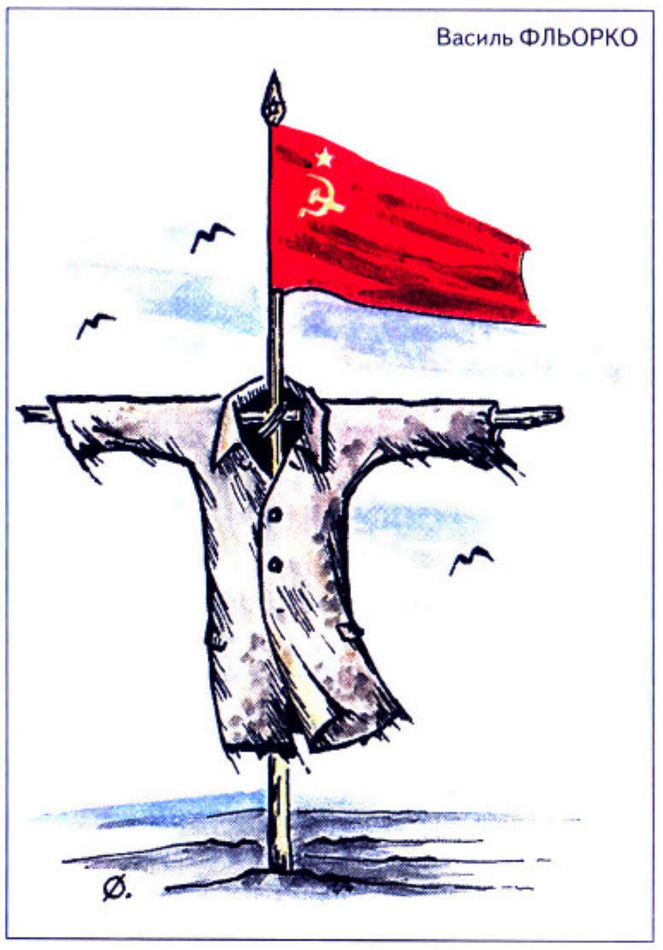

Філоки з Педухи

ГУМОРЕСКА

Весняний міський сквер. По заасфальтованих доріжках під наглядом молодих мам бігають непосидючі малюки з ляльками, ведмедиками, зайчиками, машинами... На лаві, у затінку каштанів, сидить дід Славко з бабою Уляною. А навпроти — гурт хлопців і дівчат; до них підходить юнак із модною торбинкою через плече:

— Привіт філолухам!

— Привіт одному з них! — у тон йому відказують із гурту. — Куди ж це ти, Петре, чухнув учора, не дочекавшись компашки, яка парилась на екзамені?

— У мене був рождак, і фазер дав грині, аби я прибарахлився. От я й потопав на товчок.

— Прикид у тебе і справді кльовий — адіки, катони, накид, кепіздон. Крутняк.

— І справді відпад,— докинув хтось із гурту. — Ти, значить, багатенький буратіно з башлями. Може, позичиш п'ятиху до стипухи?

— Позичу. Ну, а як учора закінчилось ваше ходіння по муках?

— Прибацаний препод попався: мало не зіпсував нам житуху,— пояснив білявий хлопець. — Вибалушив, блін, зеньки, ніби фари, аби ніхто не скатав зі шпор, нашорошив свої чебурахи, щоб ловити підказки. Я вже закіпішував, думав: гаплик мені, бо напередодні в облом було щось зубрити. Бодяга, в натурі. Та, на щастя, за дверима так забазарили, що препод подався туди з'ясовувати, що сталось. Я встиг витягти з-за пазухи заникану бомбу. Навіть здирати не став з неї — так і прочитав.

— Всі склали? — поцікавився Петро.

— Всі.

— І як же ви відтягувались?

— Микола і Сергій влаштували манси-шманси-зажиманси з нашими гьорлами в гуртаку, де вони друшляли, а ми утрьох відтягнулись по повній програмі в іншому місці: бухнули в генделику, потовклися на дригалці, а потім, затарившись двома літровими фугасами шмурдяка і хавкою, поїхали на хату до Степана.

Баба Уляна, слухаючи оте все, стиха сказала дідові Славкові:

— Начебто по-нашому гомонять, а зрозуміти щось важко. Цікаво, звідки вони?

— Звідки ви, хлопці-дівчата? — поцікавився дід Славко.

— Ми філоки з педухи,— відповіла якась дівчина.

— Хто-хто? — бабі Уляні здалося, що вона чогось недочула.

— Філологи з педагогічного університету.

— Певно, вступаєте на навчання?

— Е, ні, бабулько! Ми не якісь там чайники-салаги. І навіть не фазани. Випускні екзамени вже складаємо.

— О-о! — виразила чи то захоплення, чи то здивування баба Уляна. — І що ж робитимете потім?

— Як що?! — майже хором вигукнув обурений гурт. — Звісно що: навчатимемо дітей рідної мови.

Віктор МУРАВЙОВ.

м. Харків.

КАЛАМБУРИ

Гей ти, шефе, гей ти, босе,
Пригадай дитинство босе!

❄ ❄ ❄

Своєї честі не губи —
халяву не роби з губи.

❄ ❄ ❄

Мені здається,
що він здається.

❄ ❄ ❄

У цього критика
голобельна критика.

❄ ❄ ❄

З рідкого сита
не будеш сита.

❄ ❄ ❄

Сів народу я на шию
і народ у дурні шию.

Олекса РІЗНИЧЕНКО.

м. Одеса.

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— А тепер нехай приватизовують!..

Народні усмішки

ГОЛОВНИЙ

Зустрілися два колишніх однокласники:

— Оце, Миколо, нарешті одружуюся...

— Вітаю! Тільки ти, Дмитре, відразу дай зрозуміти, що чоловік у сім'ї головний.

— А як це робиться? Лупцювати чи грошей не давати?..

— Та ні... Просто перестаєш прати, варити, прибирати, і через тиждень жінка — як шовкова.

Олена ПАРКУЛИНА.
смт Путила
на Буковині.

У БАРІ

— Я, коли вип'ю, нікого не боюся,— хвалиться один чоловік.

— Навіть жінки? — дивується другий.

— Ну, так сильно я ще не напивався.

Петро БОРОВЕНЬКО.
м. Лебедин
на Сумщині.

ВЕСЬ У ТАТКА

П'ятирічний син генерала грається в солдатики.

— Татусю, дивись, тут я правий фланг вишикував, а тут — лівий...

— Молодець, синку. Тямковитий ти! Весь у батька. А оце, мабуть, у тебе резерв приховано...

— Ні, це мені солдати дачу будують.

Віктор ТЕРЕН.
м. Ужгород.

ВИХІД ЗНАЙДЕНО

У Європі заборонили польоти російських літаків, бо вони створюють великий шум.

— Стануть тихішими! — заспокоїли європейців керівники авіакомпаній. — Ми не будемо продавати в літаках горілку...

Володимир ЄФРЕМОВ.
м. Москва.

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Заблудили ми, хлопці — щось водить нас по колу, та й водить!

Василь ФЛЬОРКО

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Кактуси — найкраща голкотерапія!..

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

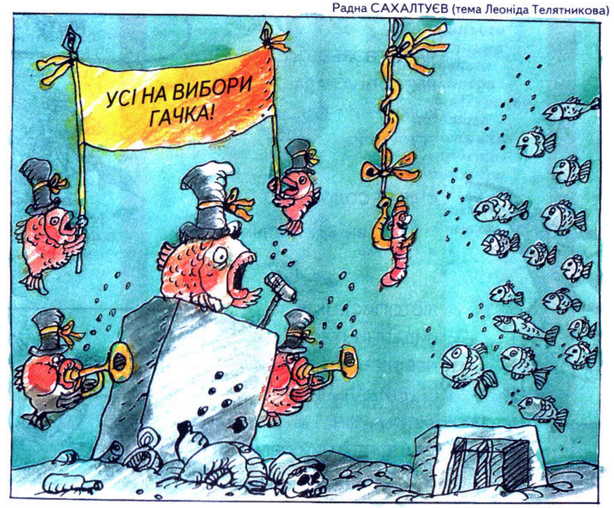

— Наш гачок найдостойніший!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Микола КАПУСТА

Олексій КОХАН

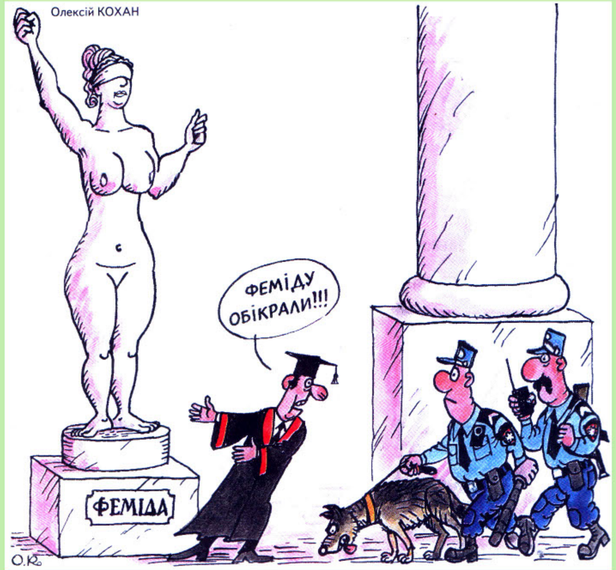

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

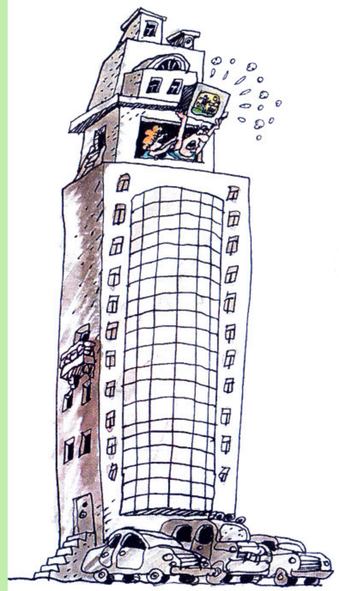

— Зачекай, Петю: може, наші ще відіграються!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ого! Та тут і з заплющеними очима можна встановити причину аварії!

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— А я переводжу нелегалів.

Народні усмішки

НЕЗДОЛАННА ПЕРЕПОНА

Бесідують двоє холостяків.

— Купив куховарську книгу,— каже один,— але виявилося, що взагалі не можу нею скористуватися!

— А то чого ж?

— Та кожен рецепт починається тим самим: «Візьміть чисту тарілку...»

МАМО-О-О!..

З дворового дитячого майданчика дитина кричить на восьмий поверх:

— Мамооо! Ма-амооо! Ма-а-а-амо-о-о!

Аж ось на балконі з'являється мати.

— Що там таке?

— Покличте тата!

Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

ЦІКАВИЙ ФІЛЬМ

Диктор читає програму телепередач:

— Шановні телеглядачі, якщо ви будете уважними, то в проміжках між рекламними паузами, за стрічкою, що постійно інформує вас про свіжі новини, і за емблемою нашого каналу, зможете подивитися цікаву кінокомедію «Весілля у Малинівці».

Федір СОРОКА.
смт Гусятин
на Тернопільщині.

ПОРІВНЯННЯ

— Як там ваш Сергійко? Як і раніш, на скрипці грає?

— Так, як Паганіні, все на скрипці і на скрипці. А ваш Георгій як?

— І не питайте!.. Як Ленін! Усе по тюрмах та по тюрмах...

ХВОРИЙ

Чоловік зранку до жінки:

— Налий мені, Галю, сто грамів самогону...

— Ти що, здурів?! Зранку на п'ятику потягнуло!

— Галю, яка п'ятика?! Мені таблетку запити...

Артур ДОНСЬКИЙ.
м. Артемівськ
Донецької області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ЧАДОТВОРЕЦЬ.

ВЕРБОВНА РАДА.

КОЖИРНИЙ ТУЗ.

ТЕЛЯЗІРКА.

АРХЛІВ.

СПІВАК СОЛОВИЙКО.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

●

ЛЮТОПИСЕЦЬ.

РИДАВНИЦТВО.

НЕВІДКЛАДНІ СТРАВИ.

ПРИДИРАЛЬНИЦЯ.

ЗАСОЦІАЦІЯ.

КУМПЕТЕНТНИЙ ОРГАН.

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани
на Чернігівщині.

Вадим СИМИНОГА

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

ГУМОРЕСКА

Василь Клюка прибіг додому збуджений:

— Люсько, ти бачила у місті стенд «Їх розшукує міліція»?!

— Невже тебе розшукує? — засміялася дружина.

— А мене чому? Там же портрети бандитів, які мають сидіти в тюрмах. Кажуть, тому, хто знайде котрогось, чи подасть якісь відомості, обіцяна щедра винагорода.

— І ти хочеш сказати, що активно включився у розшук?

— Уже... Бо великі гроші можна відхопити...

— Ну, повідомиш міліції про бандюгу, а його братки тобі віку вкоротять.

— Я буду в повній безпеці, органи гарантують анонімність.

— А ти знаєш, де бандитів шукати?

— Знаю! Вважай, що винагорода вже у мене у кишені. Цікаво, скільки мені відстібнуть? Може, тисяч десять чи двадцять.

— Доларами чи гривнями?

— Ти що-небудь кумекаєш: як міліція може розплатитися доларами?

— Дорогенький, у них доларів, може, більше, ніж гривень.

— Ну, то я побіг!

— Тільки буфети обминай.

— Люсько, за кого ти мене маєш! Я вже однією ногою в міліції.

— Поквапся і другою, бо бандит може безслідно зникнути, і тоді гіркими сльозами вмиються наші грошики.

— Він від мене уже ніде не сховається і нікуди не втече.

— Ти що, зловив його і замкнув у якомусь підвалі?

— Навічно! Я його фото упізнав на могилі.

— Де-е-е?!

— На кладовищі, на гранітній плиті...

Коли Василь зник за дверима, дружина мовила:

— Який тільки спритник... А нещасна міліція ще й досі розшукує...

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь Каширський
на Волині

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Вітаємо ювілярів!

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

Відомого письменника-гумориста і громадського діяча, лауреата багатьох літературних премій, одноперчанина-козака Петра РЕБРА із достославним 75-літтям

Резонне питання

Начитавшися халтури,
Я запитую у муз:
Хай немає в нас цензури,
Де пропав здоровий глузд?

Дуже задоволеному поетові

Поменше ти «вождів» цілуй
І обіймай за талію.
Не забувай: поет-холуй —
Це дика аномалія!

Позбувся ворогів

Щасливий хтось, що багатіє,
Хтось — що нема боргів.
— А в мене,— дід Лук'ян радіє,—
Немає ворогів.

— Нема?— дивуються завзятці.—
Як ви позбулись їх?
Старий сміється: — Просто, братці,
Я пережив усіх!

Бабині коники

Скаржився дід: — Не розумію
Я свою дружину.
Молода була — лякала:
«Я тебе покину!»

А тепер, як постаріла,
Взяла іншу моду,
«Я тебе,— вона страхає,—
Не покину зроду!»

ЕПІГРАМИ

Прозаїкові, який любить «ненормативну» лексику

Я знаю, ти з «модерної» братви,
Я знаю, ти не вмієш червоніти,
Але хочаб на хвильку уяви,
Що твій «шедевр» читають діти!

Колезі по веселому цеху

У тебе в книзі дещо є,
Але вчитаєшся — ой, леле!
В ній що веселе — не твоє,
А що твоє — те невеселе!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

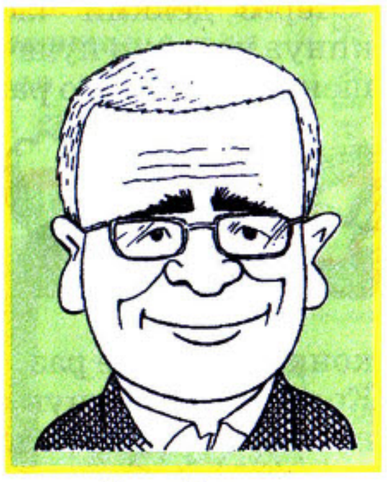

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

Колишнього заступника головного редактора журналу «Перець», відомого письменника-гумориста Володимира ЧЕПІГУ з його 70-літтям

Віват! Із ювілеєм і т. д.
Хай все — немов по-писаному йде:
Не зраджують завзяття і потуга,
Щоб міг і міг, і знову-таки міг,
Із рук не випускаючи чепіг,
Невтомно, як і досі, перти плуга!

ОБРУЧКА

Я заробив гроші й купив нареченій обручку.

— Я заробив гроші й купив тобі обручку,— сказав я їй, коли суботнього вечора вона повела мене в кіно.

Майбутня дружина зворушено подякувала.

— Я заробив гроші й купив вашій дочці обручку,— сказав я матері своєї нареченої, коли прийшов до них на традиційний недільний обід.

Майбутня теща розчулено подякувала.

— Я заробив гроші й купив вашій дочці обручку,— сказав я батькові своєї нареченої, завітавши в понеділок до нього на роботу, щоб він влаштував мене у його конторі, де були високі ставки.

Майбутній тесть палко подякував.

— Я заробив гроші й купив вашій племінниці обручку,— сказав я тітці своєї нареченої, коли у середу забіг до неї в поліклініку, щоб вона дістала мені пільгову путівку до санаторію.

Майбутня родичка тепло подякувала.

— Я заробив гроші й купив твоїй сестрі обручку,— сказав я двоюрідній сестрі своєї нареченої, зазирнувши в четвер у її фірму, щоб вона придбала для мене імпортні меблі, а кредит оформила на себе.

Майбутня своячка якось холодно подякувала.

— Я заробив гроші й купив твоїй сестрі обручку,— сказав я двоюрідному братові своєї нареченої, коли у п'ятницю хотів із ним домовитися, щоб він обміняв свою двокімнатну кооперативну квартиру на мою кімнату в комунальній з трьома сусідами, але зате в дачній місцевості — далеко за містом.

Майбутній свояк по-хамському вхопив мене за комір і мовчки викинув на вулицю, давши при цьому сильного стусана.

А в суботу я позбувся своєї нареченої. З незрозумілих причин вона категорично порвала зі мною і грубо порадила надалі не потрапляти їй на очі.

Така невдячність глибоко обурила мене, й того ж дня я продав обручку і знову заробив свої гроші. Всі три карбованці я негайно поклав на ощадну книжку.

Як добре, що я завбачливо тримав обручку при собі!

Володимир ЧЕПІГА.

м. Київ.

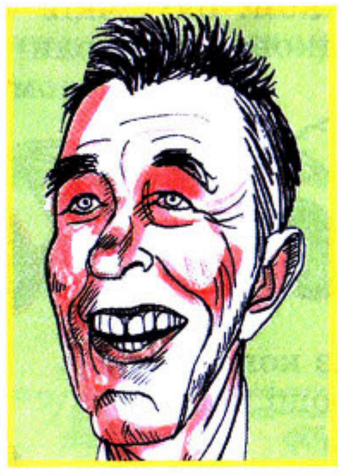

Відомого письменника-гумориста, нашого постійного автора Флоріана БОДНАРЯ з першим 60-літтям.

Дружній шарж Анатолія ВАСИЛЕНКА.

Вилазка

— Мой, Митре, чого це у тебе штани в грязюці на колінах?

— Та ми вчора з кумом Петром вилазку робили.

— У ліс за грибами?

— Та ні — додому з бару.

Пауз вистачає

— Здоров, Петре! Як поживає твій брат? Не бачив я його давненько. Одружений?

— Е-е, вже давно.

— І діти вже є?

— Дав Бог.

— Скільки?

— Та-а — семеро.

— Ти диви, і коли він встиг, його ж, бувало, від телевізора не відірвеш...

— А рекламні паузи?!

З головою — не те...

— Подобається вам ваш новий зять?

— Усе подобається, тільки щось у нього з головою не те...

— Щось серйозне?

— Не знаю. Цілий день він бідкається: «Бідна моя голівонько!»

Чистота

— Ваше кафе треба закрити через антисанітарію!

— Яка антисанітарія? У нас навіть миші миють руки і чистять зуби!

Кухарка

— Я навчилася у мами готувати дві дуже смачні страви: картопляне пюре і запіканку,— хвалиться молода дружина чоловікові.

— І котрою ж із них ти мене вже два тижні годуєш?

ВИБОРІЗМИ

- *Чому плачете, коли очі бачили, що вибирали?*
- *Звичайно, ми віддаємо свої голоси: віддавати ж більше нічого!*
- *Що б ми про них не думали, думати про нас вони не будуть.*
- *Навіть джунглі давно вже зі своїми законами.*
- *Треба було пневі з пилою розлучатись, коли ще був дубом.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Підкова

Їхали до міста верхи на конях батько із сином. Бачать, на дорозі підкова лежить.

— Злізь, синку, із коня та підніми. Вона ж гроші коштує,— каже батько.

— Які там гроші? — пхикнув син. — Хтось загубив її, то й нехай і лежить собі.

А батько зліз із коня, підняв підкову та й поклав у торбинку.

Приїхали вони в місто. Поярмаркували. Син сам собі щось купує, батько собі. Батько між тим ще й підкову продав, і купив кілька пучечків червоних черешень. А коли поверталися на конях додому, батько поїхав трохи попереду і непомітно кинув на дорогу один пучечок черешень.

— Тату, дивіться, які ягоди хтось загубив! — вигукнув син і зіскочив із коня.

Черешні були смачними.

Через деякий час батько кинув ще один пучечок черешень. Син і цього разу зліз із коня. Потім ще раз, і ще раз. Коли батько кинув останній пучечок ягід, то голосно розсміявся.

— А я, синку, до речі купив черешні за ті гроші, за які продав підкову, яку ти полінувався підняти. А за ягодами не полінувався і десять разів із коня злізти. То ж запам'ятай: хочеш солодке їсти, не лінуйся й підкову із землі підняти.

Українська народна казка

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

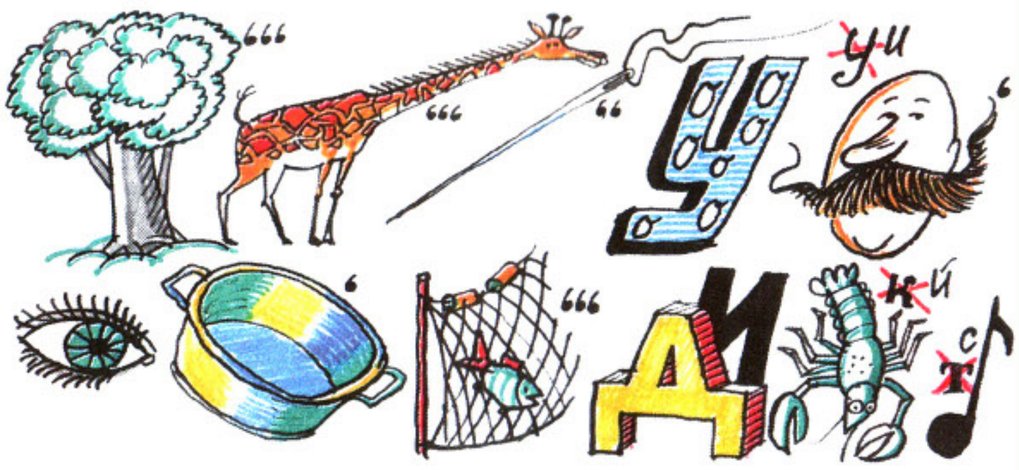

НАСИП КАШІ НА П'ЯТЬ РОКІВ

— Мамо, скільки мені років?

— Три.

— А чому так мало?

— Бо ти мало їси.

— Тоді насип мені каші на п'ять років.

Іван МАРТИШКО.

БЕЗСОННЯ

Юрко поскаржився шкільному лікарю:

— Щось я погано сплю вночі по вихідних...

— Може, занадто багато бігаєш? — запитав лікар.

— Я взагалі не бігаю.

— Значить, багато читаєш!

— Я рідко читаю.

— Тоді довго дивишся телевізор?

— Майже не дивлюся.

— Чим же тоді ти цілий день займаєшся?

— Сплю...

Ігор СІЧОВИК.

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

Вночі, під ранок, у гнізді
У комишах при мамі
Проснулось каченя собі
І глянуло в тумані

На срібне мамине перо,
На срібне небо повне...
Перевернулось на крило
І знов заснуло сонне.

І снився каченяті сон,
Солодкий сон при мамі:
Цвіте куга, цвіте пасльон
При березі в тумані.

Цвіте при хмарі хмареня,
І зірка недалечко...
І чуло сонне каченя:
Цвіте його крилечко.

Цвіте на небо, на політ,
На голубі тумани,
На синій цвіт, на синій світ
В гніздечку біля мами.

Теплий дощик — срібнопад
Вимив наш сьогодні сад.
Попід садом до калюжі
Йде гусак серйозний дуже.

Льоп-льоп-ляп
В гусака з-під лап —
При такому ляпі-льопі
Лапи не болять.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

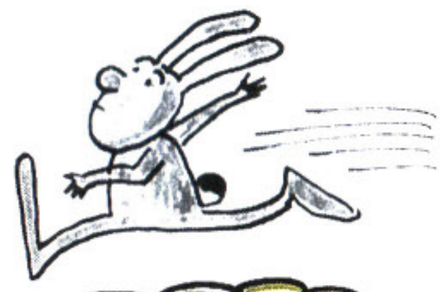

Правильно кажуть, що якщо тепер голосують за конкретну партію, то не можна депутата парламенту називати народним. Бо його обирають прихильники тій чи іншої партійної структури.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

А депутат всього-на-всього її висуванець. Хоча, чесно кажучи, наші депутати й так давно перестали бути народними.

В. РАДЧЕНКО.
м. Запоріжжя.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Андрій САЄНКО

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Олег ГУЦОЛ

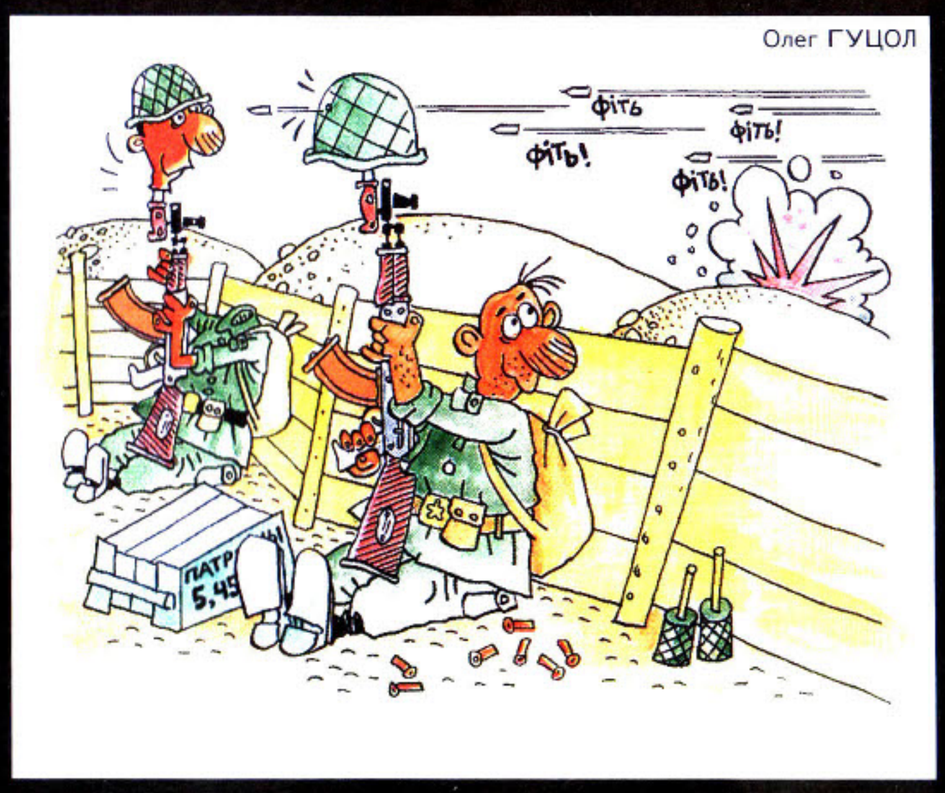

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН

— Професоре! Замініть мені скелет, я добре заплачу...

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

МАЙЖЕ З КАТУРИ

ЗГОДА

Якось, важко зітхнувши, дружина каже чоловікові:

— Як ти дивишся на те, щоб нам піти кудись розважитися? А то все сидимо вечорами вдома та нудимося!

— Чудова ідея! — зрадів чоловік. — То я покладу ключ під килимок перед порогом, щоб ти знала, де він, якщо повернешся раніше за мене.

УТИХОМИРИВ

На залізничному переїзді, перед опущеним шлагбаумом — тижба. Десятки автомашин нетерпляче сигналять, щоб їх пропустили. Виходить літній залізничний службовець.

— Панове запасіться терпінням,— каже він. — Потяг запізнюється на сім годин.

УТОЧНЕННЯ

— Усе життя отак — сидиш та розв'язуєш кросворди! Невже не можеш сказати мені приємного слова?

— Зі скількох літер?

Ліля МЕЛЬНИК.
м. Вінниця.

ПЕРЕВАГА

На тому світі зустрілися двоє наших сьогочасних земляків — інженер і скоробагатько. Другий узявся хвалитися:

— Я був дуже багатий! Мав будинки, дачі, шикарні квартири, машини, коханок...

Спротивилася інженерові та хвальба, і він перервав:

— А я помер своєю, природною смертю!

ПРИКЛАД

На уроці вчитель питається учня:

— Який приклад прозорості ти можеш навести?

— Вікно.

— Гаразд,— каже вчитель,— скло прозоре. А що іще прозоріше?

— Відчинене вікно.

НУ Й НУ!

Чоловік читає газету; дружина прибирає кімнату...

— Що з тобою? — раптом стривожилася вона. — Чого ти так зблід?

— Та от тільки що прочитав, що в пиві вісімдесят дев'ять процентів води.

Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

У НАС ГОСТЮЄ

ЧАЯН

(СКОРПИОН) CHAYAN

Серед тих, хто привітав нас із 85-літтям, був і наш побратим із Казані — журнал гумору і сатири «Чаян». У квітневому номері він познайомив своїх читачів із творами перчан і написав: «У наших українських друзів і колег — ювілей. Знаменитому гумористичному журналові «Перець» виповнилося 85 років. Ще за радянських часів він був одним із найпопулярніших видань. Що відрадно, він і нині зберігає своє обличчя, самобутність, професіоналізм. Бажаємо успіхів, стабільності, благополуччя не тільки журналу, а й усій Україні».

Щиро дякуємо, друзі! Ви теж заслужили на такі ж теплі і сердечні слова. А нашим читачам пропонуємо добірку з журналу «Чаян».

В. АЛЕКСАНДРОВ

Р. АБЗАЛОВ

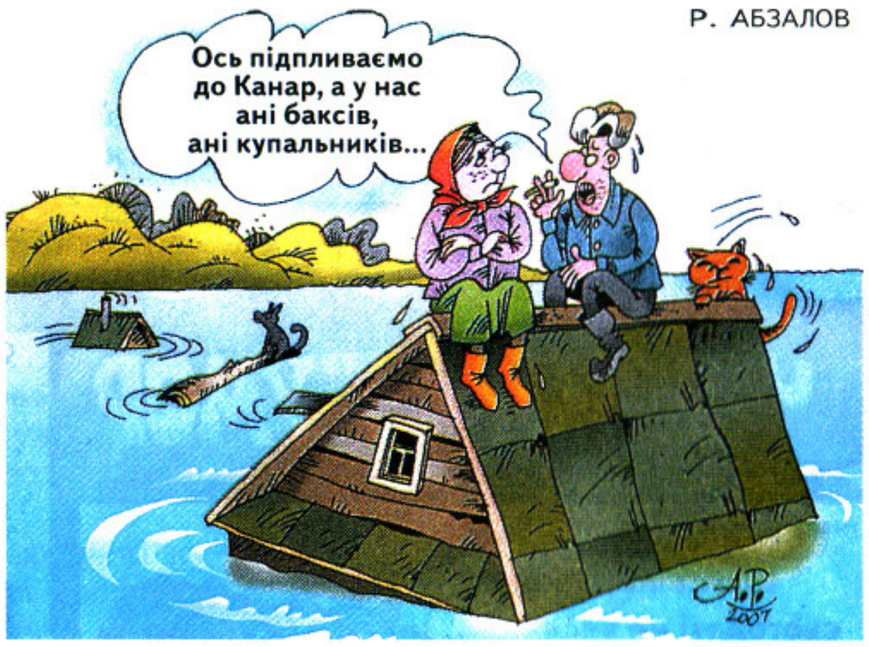

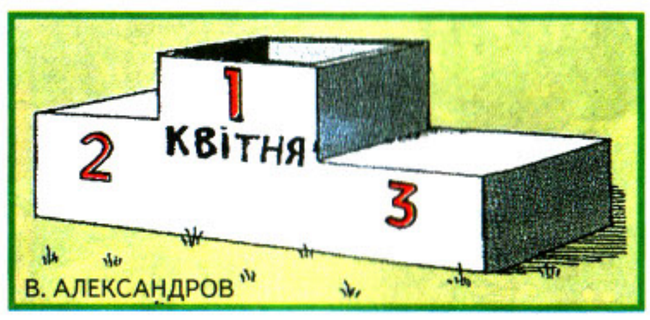

А. АЛЬОШИН

Е. ДИШАЄВ

АНЕКДОТ РОЗПОВІВ ЧИТАЧ

❄ ❄ ❄

Через митний контроль проходить чоловік, що повернувся з відрядження з Англії. При перевірці його валізи митники аж ахнули. Вона уся була набита іноземною валютою.

— Звідки це? — запитали старого.

— Із задоволенням розповім. До посадки на мій рейс залишалося кілька годин вільного часу. Вийшов я у скверик, а там англійці в очко грають. Я попросив і собі карту. Граємо. Один англієць каже: «У мене очко!» Я йому: «Покажи!» А він: «У нас на слово вірять!» І тут у мене така карта поперла!..

А. ГОНЧАРОВ.

❄ ❄ ❄

Лише одиниці з тих, кому допікає кашель, ідуть до лікаря. Більшість іде в театр.

❄ ❄ ❄

— Ох, мій бідний, бідний чоловік.

— З ним щось сталося?

— Та ні. Він справді бідний.

Р. ГАЛЯВІН.

❄ ❄ ❄

Учені уточнили: людина походить не від мавпи.

— А від кого ж?

— Від двох мавп.

С. ШАРАПОВ.

❄ ❄ ❄

Батько лежить на дивані, читає газету. До нього підбігає радісний синок:

— Тату, тату, я навчився читати думки... Все... Зрозумів... Уже пішов...

С. ВІЛЬДАНОВ.

До друку підготував Рашид ЗАКІЄВ.

СТРАЖ

МІНІ-ГУМОРЕСКА

Вхід до установи. За столом сидить товстелезна вахтерка і грізно дивиться на інтелігентного чоловіка з портфелем у руках. Чоловік хоче щось сказати.

— Вибачте, я...

— Чо?

— Мені б пройти в...

— Куди?

— Ось у вас тут написано: «Відділ...»

— Мужчина, читать уміємо?

— Звичайно! Ось тут у вас написано...

— А ось тут написано: «О-о-о-бі-ід!»

— А як же... мені так треба...

— Якщо дуже припекло — за рогом наліво, ха-ха!.. Іди, погуляй, обід закінчимо, приходь!

— Вибачте, а коли він закінчиться?

— Через півгодини...

... Через тридцять хвилин:

— Вибачте, у вас обід закінчився?

— У мене? Так!

— Вибачте, я тепер можу пройти у відділ?..

— Ні!

— Чому? Обід же у вас закінчився?

— У мене закінчився, а у них тільки почався...

Сергій ШАПГІН.

І. НАФІЄВ

Р. АБЗАЛОВ

КРОСВОРД «Народ скаже, як зав'яже» КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Наука в дитинстві — ... на камені. 8. Гроші не полова, ... — не солома. 9. Яка чутка — така й ... . 10. ... до шерстинки — килим буде. 11. Осел ослом і буде, хоч би й золота ... на спині. 13. Він йому ні брат, ні ... . 18. Золотий ... будь-які двері відчинить. 19. Кожен ноги простягає, наскільки ... дозволяє. 20. В кожній країні свої закони, а в кожному домі — свої ... . 25. Через вагання часто пропадає добра ... . 28. Старі ... дурніші від молодих. 29. Яка ... , така й нитка. 32. Освіта — найкращий ... . 36. Поки гризуться ... , вовк дере вівцю. 37. Навіть коли на тобі саме ... , тримай його в чистоті. 41. Ковалевого пса не лякає ... молотка. 44. Жінка хороша — ... для гроша. 45. Кішці смішки, а мишці ... . 46. Добрий апетит — здорове тіло, добрий догляд за полем — гарний ... . 47. Не ... красить, а розум.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Двічі на рік ... не буває. 2. Шапка-бирка, зверху дірка, а в кармані ... на аркані. 3. Кому — як мара, йому — як ... . 4. Де начальства ціла ... , там виходить пшик робота. 5. Яка ..., така й доня. 6. Знайте нас: ми кислиці, і з нас ... . 7. Не бере ... того колеса, яке крутиться. 11. Прохання завжди довге, а ... короткий. 12. Травневі ... нещасливі. 14. Спав, спав і голову, як ... , наспав. 15. На битім шляху ... не росте. 16. Життя — як стерниста ... : не пройдеш, ноги не вколовши. 17. Сніп до снопа — то й буде ... . 21. Так колотить всіма, як ... водою. 22. Дурній голові ... не вадить. 23. Не йде на ум ні ... , ні вода, коли перед очима біда. 24. Жінка чоловікові подруга, а не ... . 25. Ну й ... — для празника ріс, а ти в будень носиш. 26. ... і пиття — для дому біда. 27. У найтихішої річки найглибше ... . 29. У кого грошей ... , за тим тягне й суд. 30. Очі — ... , а руки — граблі. 31. Де будь, а свій ... не гудь. 33. ... і праця селянина — радість родині і хліб батьківщині. 34. Полюби нас так, а з грішми — то в'язне й ... . 35. Знає ... , чиє сало з'їв. 38. Свині тільки ... просунути, а там і вся пролізе. 39. ... страждають, коли верхи чвари мають. 40. Не тямить голова, що ... лепече, коли дядько падає з печі. 41. На вовка неслава, а овець їсть ... . 42. Коли спільно рибалити, то й ... добрий буде. 43. Чого Іванко не навчиться, то й ... не буде знати.

Склав Віктор МУРАВЙОВ з м. Харкова.

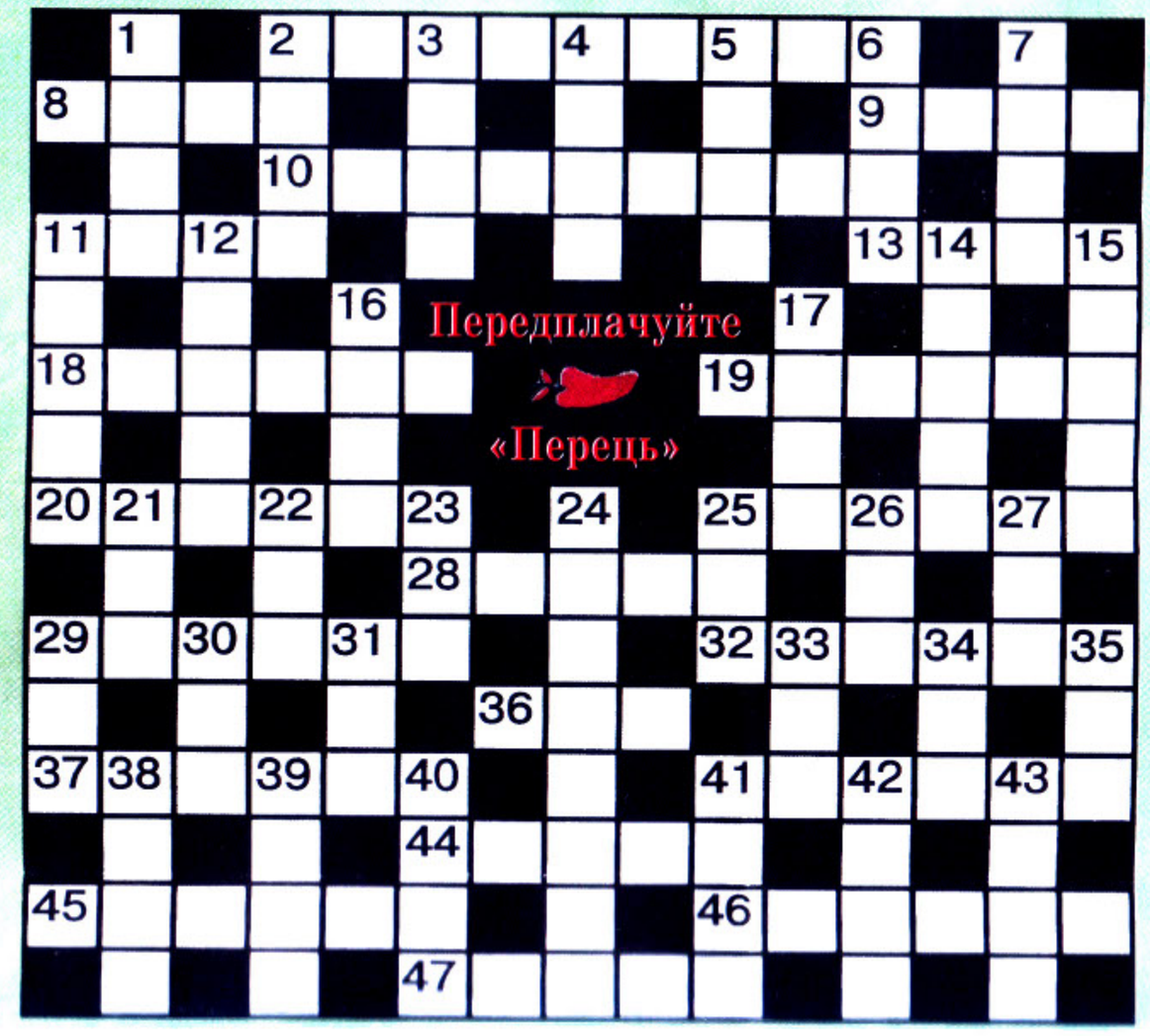

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Деякі переможці нашого конкурсу, як то кажуть, спочивають на лаврах. Показують журнал друзям, знайомим — мовляв, дивіться, який я дотеп утнув — і... більше участі у змаганні не беруть. Невже, бояться, що наступного разу перемогти, може, і не вдасться?

Михайло Хоменець з с. Олеші Тлумацького району, що на Івано-Франківщині, не з таких. У першому числі «Перця» ми його вже віншували і гратулювали. А коли принципове журі підбило підсумки третього туру, то виявилося, що підпис М. Хоменця знову один із кращих. До малюнка В. Сингаївського (жінка вішає сушити білизну, а біля неї чоловік тримає миску з випраним; рот його стулений защіпками) він пропонує таку текстівку: ***«Зараз будеш мати одну хвилину на репліку!»*** Це, звичайно, жінка каже.

У цьому турі перемогу також здобули: **Євген Жорняк з м. Глобиного, що на Полтавщині** *(жінка: «Не дуже радій! За годину висохне і будемо знімати»)* та **Микола Поганинець із смт Лисянки Черкаської області** *(жінка: «Поки сушитиметься, можеш пообідати.»)*

Вітаємо!

А тепер нове завдання. Придумайте підпис до малюнка Василя ФЛЬОРКА. На переможців чекають призи!

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»	*Держи голову високо та не задирай носа.*	ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «85», УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 4	**ПО ГОРИЗОНТАЛІ:** 1. Мандарин. 6. Мадригал. 9. Артеміда. 10. Трудар. 11. Сургуч. 13. Демократ. 14. Віра. 15. Ярмо. 16. Попса. 18. Пекло. 19. Ікар. 21. Шанс. 24. Метан. 25. Аркан. 27. Скат. 30. Пара. 32. Кража. 34. Патли. 36. Мама. 37. Каре. 39. Адресант. 43. Нарбут. 44. Аптека. 45. Ідеалізм. 46. Корупція. 47. Ідіотизм. **ПО ВЕРТИКАЛІ:** 1. Маківчук. 2. Ажур. 3. Нардеп. 4. Атом. 5. Піар. 6. Мастак. 7. Рагу. 8. Лінкольн. 10. Торшер. 12. Чардаш. 16. Полумисок. 17. Аргентина. 18. Пошта. 19. Ірбіс. 20. Агава. 22. Амбра. 23. Сиква. 26. Ночви. 28. Кармелюк. 29. Трумен. 30. Путана. 31. Ремедіум. 33. Апатія. 35. Татамі. 38. Крап. 40. Ржев. 41. Аніс. 42. Перо.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1576)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво "Преса України" та редакція журналу "Перець".

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 12.06.2007.
Підписано до друку 21.06.2007.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк.арк.
14 умовн.фарб.-відб.
4,1 обл.-вид.арк.
Тираж 10830 прим.
Зам. 0110705.
Ціна договірна.

© "Перець" 2007 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво "Преса України". 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Сергій ФЕДЬКО

Микола КАПУСТА

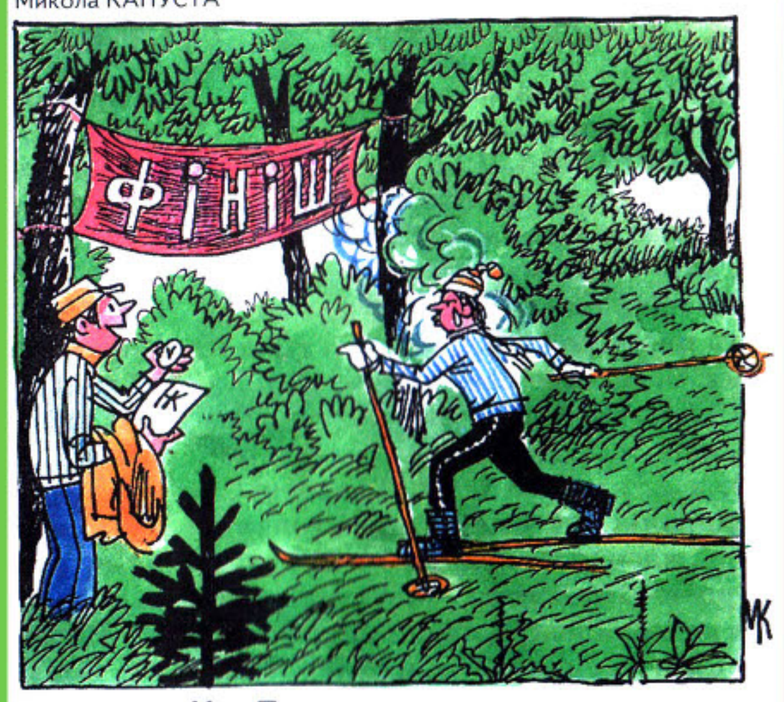

— Ну, Петренко, приз за волю до перемоги тобі забезпечений...

Георгій МАЙОРЕНКО

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Віталій ГРІНЧЕНКО

Андрій САЄНКО

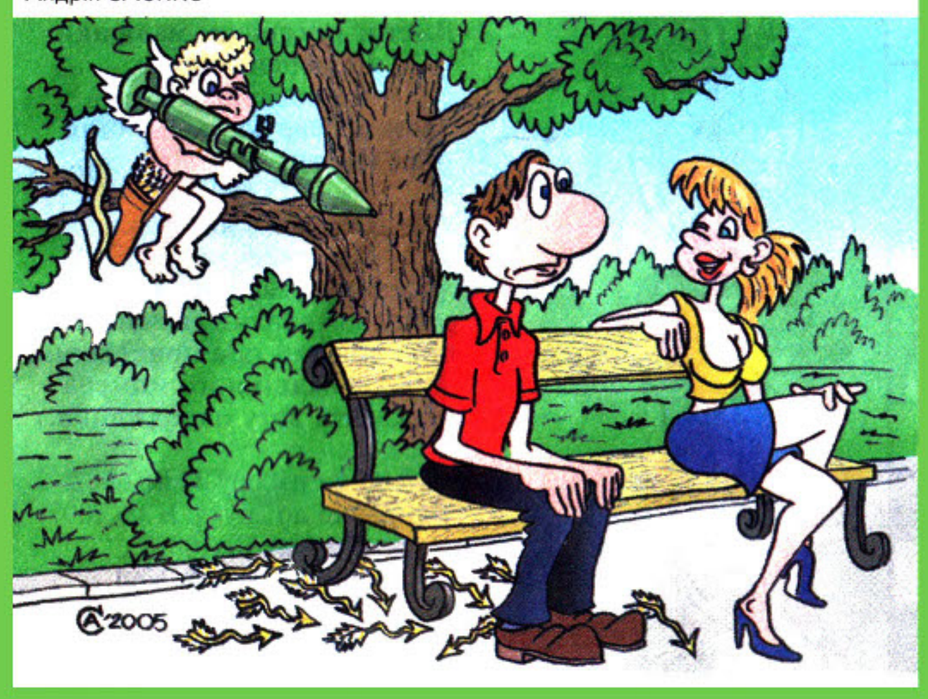

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олексій КОХАН

— На що скаржитесь?
— Голова болить — нічим за квартиру заплатити...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Батя, закурити нема?

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

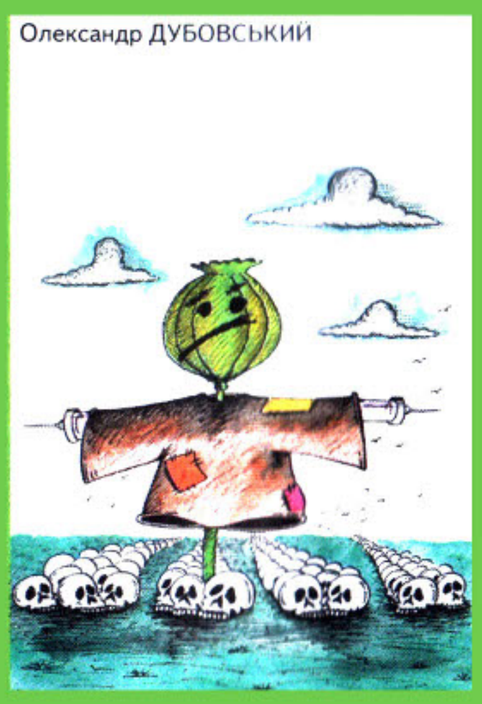

perec-ua.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com